ADN-ul

ADN-ul

„Te voi lauda ca m-ai facut intr-un mod uimitor si admirabil. Minunate sunt lucrarile Tale ...“ (Psalmul 139.14).

Inspirat de Duhul Sfant, Pavel scria: „lucrurile Sale nevazute se vad, fiind intelese de minte prin lucrurile facute ... incat ei sa fie fara scuza“ (Rom. 1.20). Dumnezeu le ofera observatorilor smeriti ai universului dovezi abundente despre existenta Sa, dovezi care pot fi gasite in orice cultura si in orice perioada a istoriei. Nu exista nici o scuza pentru cei care resping marturia creatiei, asa ca nu este de mirare ca, in doua randuri, Psalmii declara direct ca „nebunul zice in inima lui: «Nu este Dumnezeu!»“ (Ps. 14.1; 53.1).

Crestinii au aratat de mult timp lucrarile creatiei ca marturisind despre un plan si, prin aceasta, despre un arhitect care este Creatorul. Ateii au insistat ca stiinta va raspunde la toate intrebarile despre cosmos si astfel nu va mai fi nevoie de Dumnezeu ca explicatie pentru vreun lucru. Si ei persista in aceasta amagire cu toate ca fiecare descoperire a stiintei este o dovada in sprijinul lui Dumnezeu.

Fiecare usa pe care o deschide stiinta ne pune inainte alte zece usi care raman de deschis si daca volumul cunostintelor creste exponential, volumul necunoscutului creste si mai mult, cum este cu imaginile care se retrag intr-o galerie cu oglinzi. Descoperirile stiintifice cer o putere si o intelepciune deosebita, deci trebuie sa existe o putere si o intelepciune fara inceput si fara sfarsit si care depaseste infinit de mult intelegerea umana, putere care a dat fiinta tuturor lucrurilor.

Si nicaieri nu gasim dovezi mai puternice pentru Dumnezeu decat in domeniul formelor de viata, mai ales de cand au fost inventate microscoapele electronice si calculatoarele. Cercetand viata la nivel molecular am descoperit o conceptie intima care depaseste imaginatia. Cu privire la aceasta, cu 3000 de ani inainte, David spunea: „Te voi lauda ca m-ai facut intr-un mod uimitor si admirabil. Minunate sunt lucrarile Tale ...“ (Ps. 139.14). Cercetand conceptia extraordinara chiar la microbi sau la insecte, ca sa nu mai vorbim despre corpul omenesc, suntem nevoiti sa recunoastem ca David avea dreptate: nu se poate ca noi sa fi evoluat, ci am fost creati.

Chiar si un infocat sustinator al evolutiei, ca Richard Dawkins, marturisea ca fiintele vii „dau impresia ca au fost create cu un anumit scop“. Si el chiar admite ca nucleul fiecarei celule, cea mai mica unitate vie (in corpul omenesc existand mii de miliarde de celule), cuprinde „o baza de date codificata digital cu un volum de informatie mai mare decat toate cele treizeci de volume ale Enciclopediei Britannica impreuna“. Chiar si numai probabilitatea matematica de a ajunge la milioane de litere puse in ordinea potrivita iese din domeniul posibilului.

In cazul vietii este ceva mult mai uimitor ca numai din intamplare sa fie puse in ordinea potrivita miliarde de molecule. Dawkins vorbea despre o baza de date codificata digital – terminologie care nici nu putea fi imaginata in vremea lui Darwin! Nu este suficient numai ca moleculele ADN sa fie aranjate corect, ci ele mai trebuie si sa exprime informatie, cum fac literele, intr-un limbaj care sa dea instructiuni. Fiecare persoana, in momentul conceptiei, incepe ca o singura celula.

Cum stie acea celula sa construiasca trupul constituit din mii de miliarde de celule cu diferite structuri si functii? Cei mai multi copii de scoala stiu raspunsul: in acea celula originara sunt inscrise instructiunile pentru alcatuirea si functionarea corpului omenesc, instructiuni care sunt urmate intocmai. ADN-ul reproduce acest plan in fiecare celula si, in mod uimitor, fiecare celula stie ce parte din acele instructiuni sa execute.

Copilul de la scoala stie azi despre capacitatea incredibila a ADN-ului de a stoca informatie. Informatia cuprinsa de ADN intr?un volum cat un varf de ac ar fi cuprinsa intr-un teanc de carti a carui inaltime ar depasi de 500 de ori distanta de la pamant la luna. Pentru stocarea si prelucrarea unui asemenea volum de date ar fi necesare zeci de mii de calculatoare desktop.

Cel mai rapid supercalculator din lume, numit Blue Gene, poate efectua un milion de miliarde de operatii pe secunda. El a fost construit pentru a face harta genomului uman, care cuprinde trei miliarde de litere, echivalentul a 100.000 de pagini de instructiuni de executat pentru a alcatui o fiinta umana. Pot fi toate acestea puse laolalta din intamplare?

Prima misiune a lui Blue Gene va fi sa calculeze cum produce corpul o singura molecula proteica si, pentru a rezolva aceasta problema, el va rula 24 de ore din 24, sapte zile pe saptamana timp de un an intreg! Pe cand corpul, urmand instructiunile inscrise in ADN, produce o molecula proteica intr-o fractiune de secunda. Este posibil ca aceste instructiuni, pe care un calculator le poate „intelege“ in nu mai putin de un an, sa fie produsul unui proces aleator? Si toate acestea numai pentru o singura molecula proteica!

Probabilitatea ca o singura molecula proteica sa apara numai din intamplare este estimata ca fiind o sansa la 1 urmat de 43 de zerouri. Din vreme ce in alcatuirea unei singure celule intra mii de molecule proteice complexe, probabilitatea iese cu mult din domeniul posibilului.

Pentru a decodifica informatia genetica a ADN-ului sunt necesare mai multe tipuri de enzime (constituite din proteine). Chiar daca prin evolutie s?ar putea „scrie“ codul genetic, aceasta nu ar fi suficient, ci ar trebui sa fie create si enzimele care sa-l traduca. ADN-ul si enzimele care il decodifica nu este posibil sa fi „evoluat“ in timp, ci totul trebuie sa fi functionat de la inceput. La nivel molecular, „evolutia“ este o gluma proasta!

Am auzit demult intrebarea: „Ce a fost mai inainte? Oul sau gaina?“ Similar, am putea intreba acum: „Ce a aparut mai intai? ADN-ul sau proteinele?“ Pentru a forma ADN-ul este nevoie de proteine, dar pentru a face proteine este necesar ADN-ul. Evident, ambele au fost create odata si nici una din acestea nu au putut evolua. Dar lectia ADN-ului ne duce mult dincolo de imposibilitatea statistica de a obtine acestea in mod aleator intr-o mare perioada de timp. Cele trei miliarde de „litere“ chimice exprima informatie intr-un limbaj care trebuie sa fie citit pentru a fi utilizat! In mod necesar, un limbaj presupune idei prezentate dupa anumite reguli gramaticale si poate fi creat numai de catre o inteligenta. Si aceasta ne poarta dincolo de statistica si de materie, intr-un alt domeniu, al ideilor, care nu pot fi intelese de tesuturi vii.

Un limbaj exprima ganduri, care nu sunt fizice! Acele ganduri pot fi articulate in forma fizica, ca sunete si propozitii, pot fi scrise pe o pagina sau pot fi codificate chimic in ADN. Oricum, este evident ca toate gandurile exprimate prin limbaj nu depind de materialul pe care sunt inscrise. O propozitie poate fi scrisa pe hartie, pe lemn, pe nisip, pe discul unui calculator sau pe banda unei casete audio, dar nici unul din

aceste suporturi nu sunt originea mesajului, ci trebuie sa existe o sursa inteligenta, nefizica, independenta de mijloacele fizice folosite pentru stocare sau transmitere. Biblia spune ca Dumnezeu, Cel care a codificat ADN-ul, este duh (Ioan 4.24).

Faptul ca viata este creata si functioneaza printr-un limbaj a carui origine este o inteligenta pune capat pentru totdeauna teoriei evolutioniste. Este imposibil ca elementele chimice singure sa exprime ganduri inteligente intr-un limbaj care sa contina instructiunile pentru alcatuirea si functionarea chiar si a unei singure celule, cu atat mai mult pentru miile de miliarde ale corpului omenesc! Faptul ca ADN-ul a fost conceput pentru a se reproduce intocmai si da gres numai prin interventii distructive elimina chiar si ideea evolutiei teiste.

Stiinta si logica ne obliga sa admitem ca orice forma de viata isi are originea numai in Dumnezeu, care este independent de universul material. Si faptul ca viata nu poate avea mai multe surse este dovedit de uniformitatea limbajului. Aceste fapte dovedesc ca neintemeiat nu numai ateismul, ci si panteismul si politeismul, amagirile paganismului.

Sigur ca ADN-ul nu intelege informatia pe care o contine, ci este un mecanism programat de Creatorul sau pentru a codifica limbajul ale carui instructiuni sunt executate automat. Si cel mai complex sistem alcatuit pe baza instructiunilor din ADN este creierul uman, mult mai puternic decat orice calculator facut de om pana in prezent, care cuprinde peste 100 de milioane de celule nervoase, conectate prin 380 de km de fibre nervoase, intre care exista peste 100.000 de miliarde de conexiuni.

Cu toata complexitatea lui, creierul nu este la originea a ceea ce face si nici nu intelege ce face mai mult decat ADN-ul. Creierul nu este la originea gandurilor, pentru ca, daca ar fi, atunci noi am face orice hotaraste creierul nostru. Dimpotriva, noi (persoana reala din interior) gandim si hotaram, iar creierul nostru ia acele ganduri nefizice si le traduce in actiuni fizice printr-o legatura intre trup si duh pe care stiinta nu o poate cerceta.

Wilder Penfield, unul dintre cei mai mari neurochirurgi din lume, descrie creierul ca pe un calculator programat de ceva independent de mintea omului.

Stiinta nu poate sa nu remarce faptul ca omul, ca si Creatorul lui, trebuie sa fie o fiinta ne-materiala, pentru a fi originea gandurilor prelucrate de creier. Dar omul nu este el insusi originatorul gandului. Nu s-a creat singur, nici nu si-a dat singur capacitatea de a gandi. Biblia spune ca Dumnezeu, care este duh, l-a creat pe om „dupa chipul Lui“ (Geneza 1.27) si ca omul este un „suflet viu“ (Geneza 2.7), adica o fiinta ne-fizica, asemenea Creatorului sau, capabil sa gandeasca si sa ia hotarari. Si aceasta capacitate il face raspunzator sub aspect moral fata de Dumnezeu; si numai gandul de a scapa de aceasta responsabilitate este la baza ateismului. Nu numai ca stiinta nu a reusit sa-L elimine pe Dumnezeu, ci ultimele descoperiri facute cu ajutorul calculatoarelor si cercetarea vietii la nivel molecular confirma ceea ce spune Biblia. Crestinii s?au intrebat timp de secole ce sa insemne „pana la despartirea sufletului si duhului, a incheieturilor si a maduvei“ (Evrei 4.12), dar acum stim ca, prin limbajul codificat in ADN, Cuvantul lui Dumnezeu face tocmai aceasta. Dumnezeu comunica cu omul in duh, printr-un limbaj de nivel mai inalt, duhul fiind „in stare sa judece gandurile si intentiile inimii“. Cuvantul lui Dumnezeu este „intarit in ceruri pentru totdeauna“ (Psalmul 119.89).

Cu mult inainte de stiinta moderna, David scria:

„Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu si intinderea arata lucrarea mainilor Sale.

O zi vesteste altei zile cuvantul si o noapte il face cunoscut altei nopti; nu este nici o vorbire si nu sunt cuvinte, glasul lor nu se aude. Sfoara lor se intinde peste tot pamantul si vorbirea lor este pana la marginea lumii“ (Ps. 19.1-4).

Este cu atat mai impunator sa cercetam Scriptura pentru a vedea rolul esential al limbajului in creatie si prin aceasta dam glorie lui Dumnezeu. Geneza ne spune ca Dumnezeu a zis: „Sa fie lumina“, iar in Noul Testament citim: „Cuvantul era Dumnezeu. Toate au fost facute prin El“ (Ioan 1.1, 2). „Lumile au fost intocmite prin Cuvantul lui Dumnezeu“ (Evrei 11.3). „Cerurile si pamantul de acum sunt pastrate prin Cuvantul Sau pentru foc, tinute pentru o zi a judecatii si a pieirii oamenilor neevlaviosi“ (2 Petru 3.7). Domnul Isus a spus : „Cuvantul pe care l-am spus, acela il va judeca in ziua de apoi“ (Ioan 12.48).

Capacitatea omului de a cerceta si de a intelege limbajul inscris in ADN dovedeste ca el este o fiinta ne-fizica, asemenea Creatorului ADN-ului, putand avea o relatie spirituala cu Creatorul, mult diferita de vreo parte a trupului. Capacitatea omului de a formula idei si de a le exprima prin limbaj ii permite sa comunice cu Creatorul intr-un limbaj pe care numai omul il poate intelege (nu si animalele). Iar constiinta ne spune cand suntem neascultatori. Biblia ne invata ca a crede si a asculta ceea ce ne transmite Dumnezeu este esential pentru viata spirituala. Cu 3500 de ani in urma, Moise spunea: „Omul nu traieste numai cu paine, ci cu orice cuvant care iese din gura lui Dumnezeu“ (Deuteronom 8.3).

De la razvratirea lui Adam, descendentii lui sunt, prin firea lor, „morti in greselile si pacatele“ lor (Efeseni 2.1) si trebuie sa fie nascuti din nou de Cuvantul lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, pentru a fi din familia lui Dumnezeu: „Ce este nascut din carne este carne, iar ce este nascut din Duhul este duh“ (Ioan 3.6). Suntem „nascuti din nou ... prin Cuvantul lui Dumnezeu cel viu si care ramane pentru totdeauna ... Iar acesta este Cuvantul Evangheliei care v-a fost vestit“ (1 Petru 1.23-25), „Cuvantul credintei, pe care-l predicam“ (Romani 10.8). Si psalmistul spunea: „Tu ai inaltat Cuvantul Tau mai presus de tot Numele Tau“ (Psalmul 138.2).

In mod miraculos, copiii care au avut ca tata pe diavolul (Ioan 8.44) pot deveni „fii ai lui Dumnezeu prin credinta in Hristos Isus“ (Galateni 3.26). Da, „acum suntem copii ai lui Dumnezeu ...“ (1 Ioan 3.2).

Dupa primirea vietii spirituale de la El prin credinta in Cuvantul Lui, putem si trebuie sa fim „inchinatori ai Lui ... in duh si adevar“ (Ioan 4.24).

Da, Domnul Isus a spus: „daca nu veti manca deci carnea Fiului Omului si nu veti bea sangele Lui, nu aveti viata in voi insiva“ (Ioan 6.53), dar prin aceasta El Se referea la credinta: „cine crede in Mine nicidecum nu va inseta, niciodata“. Si El le-a explicat celor care nu intelegeau: „carnea nu foloseste la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh si sunt viata“ (v. 63).

Existenta omului ca fiinta nefizica nu se incheie prin moartea trupului material. Pentru crestin, moartea este o despartire temporara pentru suflet si duh: „sa fim departe de casa, afara din trup si sa fim acasa la Domnul“ (2 Corinteni 5.8). Despartirea se va incheia cand „Domnul Insusi va cobori din cer“, aducand cu El sufletele si duhurile celor care au fost prezenti cu El cat timp trupurile lor au fost adormite in mormant.

„Cu un strigat“, El va chema trupurile lor sa se uneasca cu sufletele si duhurile lor, iar credinciosii in viata vor fi luati impreuna cu ei pentru a-L intalni pe Domnul in vazduh si „asa vom fi pentru totdeauna cu Domnul“ (1 Corinteni 15.51-53; 1 Tesaloniceni 4.13-18). Fantastic? Nu mai putin fantastic decat creatia! Mireasa Lui, luata de pe pamant si adusa in casa Tatalui, asa cum a promis El (Ioan 14.1-3), dupa judecata de la „scaunul de judecata al lui Hristos“ (2 Corinteni 5.10), va fi invesmantata in in subtire si stralucitor si casatorita cu Domnul ei (Apocalipsa 19.7-8).

Cel care Se intoarce triumfator pe Muntele Maslinilor (de pe care S-a inaltat – Fapte 1.9-12) va conduce ostile cerului ca „Imparat al imparatilor si Domn al domnilor“, purtand „o haina inmuiata in sange“ (Apocalipsa 19.11-16).

clickbible.org